

Literaire bijlage bij Mijn weekblad

Marie Louise de la Ramée (1838 – 1908),

Maria Louise Ramé was een Engelse schrijfster die vooral bekendheid kreeg door haar kinderboeken. Haar pseudoniem *Ouida* was afgeleid van de manier waarop ze als kind haar eigen naam Louise uitsprak. In 1882 verscheen de bundel kinderverhalen *Bimbi* waaruit ik een fragment opneem.

1882 *Ouida Bimbi*

De ambitieuze rozenboom

Ze was een rozenboom voor het hele jaar. Ze woonde in een prachtige oude tuin met een paar charmante magnolia's naast haar, of eigenlijk onder haar want ze overschaduwde hen. Zij was zeer trots door de natuur, veel trotser dan haar afstamming toeliet. Ze stond tegen de muur van een oranjerie, waar bijna niemand ooit kwam, met uitzondering van de tuinman. Ze was een knappe rozenboom, en dat wist ze. Maar in deze tuin, ver van de wereld, kon ze niet opvallen. Te-

vergeefs werd ze stralend en rood in de kersttijd, evenals in de volle hitte van de midzomer. Niemand dacht aan haar of prees haar. Ze kwijnde en was erg ongelukkig.

De klimroos naast haar was niet zo deftig. Ze was een openhartig, eerlijk wezen en ze zei wat ze dacht, zoals eenvoudige mensen doen. Die vond de rozenboom maar ondankbaar.

”Je hebt alles wat de ziel van een roos kan wensen: een prachtige oude muur zonder vervelende kieren. Niemand snijdt een enkele bloesem van u! Wat kun je nog meer wensen? Dit is het paradijs!”

Ze gaf geen antwoord. Want ze was diep gekwetst in haar trots omdat in werkelijkheid niemand ooit een bloem van haar had geplukt. Ieder jaar bekroonde ze zich met haar vuurrode bloesems en niemand kwam er ooit naar kijken. Zou niemand zien dat ze iets waard was?

De waarheid in deze tuin was dat er zo'n overvloed aan zeer zeldzame rozen was dat de Rosa Damascena wel mooi was, maar er waren er zoveel mooier nog, of althans, veel meer in de mode. In de beschutte tuin hoek kreeg ze al de kwellingen van een mooie vrouw in de grote wereld, die alleen een mooie vrouw is en niet meer. Van haar muur ze kon uitkijken over de groene gazons. Daar bloeide Hare Majesteit de Glorie van Dijon, de koninklijk geboren Niphetos, de Prinses Adelaide, de gravin Ouvaroff, de Vicomtesse de Cazes alles in goud, Lady Sombreuil in sneeuw wit, de mooie Louise de Savoie, Hertogin van Devoniensis de exquisite. Al die rozen waren geweldige dames in hun eigen recht.

Op een dag kwam de tuinman en bekeek haar: Opeens voelde ze een scherpe steek in haar van zijn mes...

“Is er iets gebeurd met me?” vroeg ze de klimroos. Die lachte.

“U hebt uw wens,” zei ze. “Je gaat een grote dame worden. Je bent ingesnoerd.”

Was het mogelijk? Zou ze eindelijk behoren bij die grote en sierlijke orde, die ze zo lang en tevergeefs van verre had bekeken? Was ze, inderdaad, niet meer de alleenstaande moeder Rosa Damascena? Ze voelde zich zo blij. Ze kon nauwelijks ademen. Ze dacht dat het haar geluk was dat haar verstikte, maar in feite waren het de strakke banden waarmee de tuinman haar had gebonden. “O, wat een vreugde!” dacht ze. Ze voelde zich nog steeds erg ongemakkelijk, maar niet voor de wereld.

De tuinman had een tinnen buis aan haar vastgebonden. Het was zwaar en onhandig; maar zonder twijfel, zei ze tegen zichzelf, het ding was trendy, dus ze droeg de last ervan zeer vrolijk.